

BSO

BİLKENT SENFONİ
ORKESTRASI

Bilkent Senfoni Dijital

Coşkulu
MÜZİKLER

Ebullient
MUSIC

Ayrton Desimpelaere
ŞEF • CONDUCTOR

Indira Rahmatulla
VİYOLONSEL • VIOLONCELLO

Kayıt Recording:

24 Aralık December **2020**

Bilkent Konser Salonu Concert Hall

Program

C.P.E. Bach

Viyolonsel Konçertosu, La majör
Concerto for Violoncello in A major

- I. Allegro
- II. Largo con sordini. Mesto
- III. Allegro assai

W.A. Mozart

Senfoni No.25, Sol minör, KV.183/173dB
Symphony No.25 in G minor, KV.183/173dB

- I. Allegro con brio
- II. Andante
- III. Menuetto e trio
- IV. Allegro

A. Dvorak

Serenad, Re minör, Op.44
Serenade in D minor, Op.44

- I. Moderato quasi marcia
- II. Tempo di minuet
- III. Andante con moto
- IV. Finale. Allegro molto

Ayrton Desimpelaere şef conductor

Ayrton Desimpelaere, 2015'te Moskova'da düzenlenen Uluslararası Tchaikovsky Yarışmasının piyano yarı finalinde, kısa süreli bir hazırlığın ardından Yuri Bashmet'in Moskova Solistleri oda müziği grubunu yönetmesiyle adını duyurdu. Birkaç ay

sonra da Wallonia Kraliyet Operası (ORW), Desimpelaere ile yardımcı şef ve konuk şef olarak dört sezonluk bir sözleşme yaptı. Desimpelaere, düzenli olarak ORW orkestrasıyla çalışıyor.

1990 doğumlu Ayrton Desimpelaere, Paris ve Versailles Ulusal Bölgesel Konservatuvarlarında, Brüksel ve Mons Kraliyet Konservatuvarlarında piyano ve orkestra şefliği dallarından mezun oldu ve Sorbonne ile ULB'de müzikoloji çalıştı. 2017'den beri IMEP'te konuk şef olan sanatçı, ayrıca orkestra şefliği, koro şarkıcılığı ve ses koçluğu dersleri veriyor.

ORW'de genç dinleyiciler için Mozart'ın Sihirli Flüt operasını yönettikten sonra şef, 2018'de Nicola Campogrande'nin katılımcı operası #Folon'u, 2019'da Massenet'nin Don Quichotte operasını ve 2020'de Stefano Guagnini'nin Kırmızı Başlıklı Kız operasını yönetti. 2018'de Cimarosa'nın Stefano Mazzonis di Pralafra tarafından sahnelenen Gizli Evlilik operasını yöneten şef, aynı yıl Verdi'nin Aida operasının iki performansı ve Puccini'nin Madama Butterfly yapıtıyla izleyici karşısına çıktı. Desimpelaere ayrıca Nisan 2019'da NILAC'ın gala konserlerinde ORW'yi yönetti.

Ayrton Desimpelaere, aralarında Speranza Scappucci, Paolo Arrivanel, Daniel Oren, Gianluigi Gelmetti, Rinaldo Alessandrini, José Cura, Massimo Zanetti, Giampaolo Bisanti, Wolfgang Doerner, Tatiana Samouil, Jodie Devos, Michele Mariotti, Christophe Rousset, Mikhaïl Faerman, Vineta Sareika, Marianne Cornetti, Donata d'Annunzio Lombardi, Marcello Giordani, Sabina Willeit, Jordi Bernacer ve Arnold Rawls'ın da bulunduğu pek çok şef ve müzisyenle ortak çalışmalar yaptı.

Kutsal müziklere de büyük bir ilgi duyan şef, Fauré'nin Requiem, Mozart'ın Requiem ve Do minör Mass, Rossini'nin Petite messe solennelle ve Stabat Mater, Puccini'nin Messa di Gloria, Schubert'in Mass No.5,

Dvorak'ın Stabat Mater ve Verdi'nin Requiem yapıtlarını yönetti, Belçika Ulusal Operası, Wallonia Kraliyet Oda Orkestrası, IMEP Senfoni Orkestrası ve Camerata ile sahneye çıktı.

Ayrton Desimpelaere, Festivals de Wallonie, Festival de l'Été Mosan, Queen Elizabeth Chapel'de MuCH Festivali, Cavatine, Kidzic, Est-Ouest, Lyrics de Leers, Balade Musicales de Rixensart, Ars Musica, Festival d'été en Hainaut, Mozart Festivali, Classissimo ve Midis-Minimes gibi pek çok festivale konuk oldu.

Wernaers Fonu tarafından desteklenen Ayrton Desimpelaere, 2017'de Lekime Frison ve Gerofi Baschwitz ödülleri, 2018'de Maurice Lefranc ödülüne değer görüldü. 2016'da Uluslararası André Dumortier Yarışmasının sanat komitesine katıldı. 2018'de Warner etiketiyle Debussy'nin bütün yapıtlarının kaydında yer aldı. Jodie Devos is Golijov'ın *Three Songs* yapıtını yönetti.

In June 2015 in Moscow, Ayrton Desimpelaere made a name for himself by conducting Yury Bashmet's Moscow Soloists at short notice during the piano semi-final of the International Tchaikovsky Competition. A few months later, the Royal Opera of Wallonia (ORW) hired him for four seasons as assistant conductor and guest conductor. Desimpelaere regularly works with the orchestra of the ORW.

Born in 1990, Ayrton Desimpelaere graduated in piano and conducting from the National Regional Conservatories of Paris and Versailles, and the Royal Conservatories of Brussels and Mons, as well as from the Sorbonne and the ULB in Musicology. Guest conductor since 2017 at the IMEP, he is also professor of orchestra conducting, choral singing and vocal coaching.

After conducting Mozart's *Die Zauberflöte* (young audience) at the ORW, he conducted the world creation of *#Folon* (Nicola Campogrande) in 2018, *Don Quichotte* (Massenet/Le Hérissier) in 2019 and *Le Petit Chaperon Rouge* (Stefano Guagnini) in 2020. In 2018, he conducted *Il Matrimonio Segreto* by Cimarosa in the staging of Stefano Mazzonis di Pralafra. The same year, he conducted two performances of *Aida* by Verdi and a performance of *Madama Butterfly* by Puccini. He conducted the orchestra of the ORW for the Gala concerts of the NILAC in April 2019.

He worked with many conductors and musicians, including Speranza Scappucci, Paolo Arrivani, Daniel Oren, Gianluigi Gelmetti, Rinaldo Alessandrini, José Cura, Massimo Zanetti, Giampaolo Bisanti, Wolfgang Doerner, Tatiana Samouil, Jodie Devos, Michele Mariotti, Christophe Rousset, Mikhaïl Faerman, Vineta Sareika, Marianne Cornetti, Donata d'Annunzio Lombardi, Marcello Giordani, Sabina Willeit, Jordi Bernacer, and Arnold Rawls, among others.

Ayrton Desimpelaere is passionate about sacred music and he has conducted Fauré's Requiem, Mozart's Requiem and Mass in C minor, Rossini's Petite messe solennelle and Stabat Mater, Puccini's Messa di Gloria, Schubert's Mass no. 5, Dvorak's Stabat Mater, and Verdi's Requiem. In the symphonic repertoire, he conducted the Belgian National Orchestra, the Royal Chamber Orchestra of Wallonia, the IMEP Symphony Orchestra and the Camerata.

He has been the guest of several festivals, among which are Festivals de Wallonie, Festival de l'Été Mosan, MuCH Festival at the Queen Elisabeth Chapel, Cavatine, Kidzic, Est-Ouest, Lyrics de Leers, Balade Musicales de Rixensart, Ars Musica, Festival d'été en Hainaut, Mozart Festival, Classissimo, and Midis-Minimes.

Ayrton Desimpelaere is supported by the Wernaers Fund. In 2017, he received the Lekime Frison and Gerofi Baschwitz Prizes, and in 2018, the Maurice Lefranc Prize. In 2016, he joined the Artistic committee of the International André Dumortier Competition. In 2018, he took part in the recording of the complete works by Debussy published by Warner. Alongside Jodie Devos, he conducted Golijov's *Three Songs*.

İndira Rahmatulla viyolonsel violoncello

İndira Rahmatulla Özbekistan, Taşkent'te doğdu. Viyolonsel derslerine beş yaşında, annesi ve babası ile başladı. Orta ve lise öğrenimini Bilkent Üniversitesi Müzik Hazırlık Okulunda gördükten sonra eğitimine tam burslu olarak University of Houston'da

Vagram Saradjian'ın sınıfında devam etti. Lisans eğitimini Los Angeles'ta The Colburn School Conservatory of Music'te Ronald Leonard ile tamamladı.

Yüksek lisans ve doktora eğitimini Freiburg'ta Prof. Jean-Guihen Queyras'ın sınıfında tamamladı, solist diploması ile mezun oldu. Kurucularından biri olduğu Trio Areti ile Madrid'de Instituto Internacional de Musica de Camara'da Ralf Gothoni ve Eldar Nebolsin'le çalışarak oda müziği diploması aldı, Villa Musica Rheinland-Pfalz Vakfı bursiyeri oldu.

Aram Khachaturian Uluslararası Çello Yarışması, Luis Sigall Uluslararası Çello Yarışması, Young Artist Concerto Competition of Torrance Symphony ve Pasadena Showcase Instrumental Competition, Los Angeles gibi birçok uluslararası yarışmada dereceler kazandı.

Natalia Gutman, Bernard Greenhouse, Jens- Peter Mainz, Wolfgang Boettcher, Jan Vogler, Alexander Rudin ve Desmond Hoebig gibi viyolonselcilerin ustalık sınıflarına katıldı. Menahem Pressler, Tabea Zimmerman, Paul Coletti, Kenedy Moretti, Ferenc Rados, Sergio Azzolini gibi müzisyenlerle oda müziği çalıştı.

Türkiye, Avrupa, Japonya, Güney Amerika ve Amerika Birleşik Devletleri gibi birçok ülkede solo ve oda müziği konserleri verdi, festivallere katıldı. Thomas Hengelbrock yönetimindeki Balthasar-Neumann Ensemble ile barok, SWR Sinfonieorchester Baden-Baden und Freiburg ile modern müzik çalışmaları yaptı. Indira Rahmatulla 2015'ten beri İsviçre'de Orchestre de Chambre de Lausanne (OCL) üyesidir.

İndira Rahmatulla was born in Tashkent, Uzbekistan. She started receiving violoncello lessons from her parents when she was five. After completing her secondary and high school education in the Music Preparatory School of Bilkent University, she continued her studies at the University of Houston in Vagram Saradjian's class on a full scholarship. She completed her undergraduate studies at the Colburn School Conservatory of Music under Ronald Leonard in Los Angeles.

Rahmatulla received her master's and doctorate degrees in Freiburg, where she studied in the class of Prof. Jean-Guihen Queyras and was awarded a soloist diploma. Meanwhile, as one of the founders of the Trio Areti, she studied with Ralf Gothoni and Eldar Nebolsin with the trio at Instituto Internacional de Musica de Camara where she received a chamber music diploma and was awarded a scholarship from Villa Musica Rheinland-Pfalz Foundation.

She has won awards in many international competitions, including Aram Khachaturian International Cello Competition, Luis Sigall International Cello Competition, Young Artist Concerto Competition of Torrance Symphony and Pasadena Showcase Instrumental Competition, Los Angeles.

İndira Rahmatulla participated in the masterclasses of cellists like Natalia Gutman, Bernard Greenhouse, Jens-Peter Mainz, Wolfgang Boettcher, Jan Vogler, Alexander Rudin and Desmond Hoebig. She studied chamber music with musicians, including Menahem Pressler, Tabea Zimmerman, Paul Coletti, Kenedy Moretti, Ferenc Rados, Sergio Azzolini, among others.

The cellist has given solo and chamber music concerts and performed at festivals in Turkey, Europe, Japan, South America, and the United States. She performed baroque music with the Balthasar-Neumann Ensemble under the baton of Thomas Hengelbrock and modern music with SWR Sinfonieorchester Baden-Baden und Freiburg. Since 2015, İndira Rahmatulla has been a member of the Orchestre de Chambre de Lausanne (OCL) in Switzerland.

Carl Philipp Emanuel BACH (1714-1788)

Viyolonsel Konçertosu, La majör

Concerto for Violoncello in A major

Bach'ın kendisi gibi besteci olan ikinci oğlu Carl Philipp Emanuel Bach, dönemin önde gelen bestecilerinden biriydi. Harika Frederick'in klavsencisi (hayatının sonlarına doğru da Hamburg'da bir kantor) olarak C.P.E Bach, piyano için geride bıraktığı sayısız eserin yanı sıra döneminin en özgün konçerto ve senfonilerini yazmış, Haydn ve Mozart gibi klasik dönem bestecilerine model olmuştur.

Emanuel Bach'ın müziğı 18. yüzyıl ortalarında edebiyattan müziğe sıçrayan Empfindsamkeit stilini temsil eder. Kabaca duygusallık olarak çevrilebilecek Empfindsamkeit, aydınlanma düşüncesinin ultra-rasyonelliğine karşı saf duyguyu ve hassasiyeti kucaklar. Müziğın kalbe dokunması ve tutkuları uyandırması, bu yaklaşımın en öncelikli hedeftir.

Emanuel Bach 1750'lerin başında çello ve yaylı orkestra için üç konçerto bestelemiştir (bunların klavsen ve flüt

versiyonları da mevcuttur). Üvey kardeşi ve dönemin bir diğer prolifik bestecisi Johann Christian Bach'ınkiler ile birlikte Emanuel Bach'ın bestelediği konçertolar, Vivaldi'nin mükemmelleştirdiği Barok ritornello formu ile Mozart'ın klasik konçertoları arasında önemli bir bağ oluşturur.

La majör Konçerto, çello için bu üç konçertoluk setin sonuncusudur. Açılış bölümü Allegro, geniş çaplı bir orkestra ritornellosu ile başlar. Çello, ritornellonun gösterişli ilk notalarını taklit ederek girer ancak kısa bir süre farklı bir yöne sapar. Bölüm boyunca sık sık çellonun lirizm girişimleri orkestranın yarı-sinirli müdahaleleri ile yarıda kesilir. İkinci bölüm Largo con sordini, mesto, Empfindsamkeit tarzının müzikteki en güzel örneklerinden biridir. Müziğin minör bir anahtara evrildiği bu bölüm orkestranın son derece üzgün, inici yarım tonlar ve hıçkırık ifadelerle dolu ağıtı ile başlar. Çello girdikten sonra bölüm orkestra ve çello arasındaki kederli bir diyaloga dönüşür. İkinci bölümün yoğun kederi final bölümünde öne kesilemez hiperaktif bir taşkınlığa evrilir. Çellonun ifadeleri ve şarkılı girişimleri birinci bölümdeki gibi orkestra tarafından her seferinde engellenir. Sonunda çello da orkestral ritornellonun hiperaktif ruhunu özümsemek zorunda kalır.

Kendi gününde Emanuel Bach'ın diğer besteciler üzerindeki etkisi babasınınkinden bile büyük olmuştur. Mozart, "Bach babadır. Biz çocuğuz!" derken atıfta bulunduğu kişi Johann Sebastian değil Carl Philipp Emanuel'dir.

Bach's second son Carl Philipp Emanuel Bach, a composer like his father, was among the leading composers of the period. Besides the numerous works he wrote for the piano as the harpsichord player for Frederick the Great (and a cantor in Hamburg towards the end of his life), C.P.E. Bach also wrote the most original concertos and symphonies of his time and served as a model for the Classical Period composers like Haydn and Mozart.

Emanuel Bach's music represents the Empfindsamkeit style, introduced to music from literature in the mid-18th century. Empfindsamkeit, which can be roughly translated as sensitivity, embraces the pure emotion and sentimentality against the ultra-rationalism of the Enlightenment thinking. The foremost aim of this approach

is to make music touch the heart and awaken the passions.

Emanuel Bach composed three concertos for cello and string orchestra (these have harpsichord and flute versions as well) in early 1750s. Emanuel Bach's concertos, along with those of Johann Christian Bach, his step brother and another prolific composer of the period, establish a significant bond between the Baroque ritornello form perfected by Vivaldi and Mozart's classical concertos.

The Concerto in A major is the last one in the three-concerto set for cello. The opening Allegro begins with an extensive orchestra ritornello. The cello enters mimicking the glamorous first notes of the ritornello, but takes a different path soon. Throughout the movement, frequent attempts of the cello at lyricism are interrupted by the quasi-angry interventions of the orchestra. The second movement, Largo con sordini, mesto, is one of the most beautiful examples of the Empfindsamkeit style in music. The movement, in which the music evolves into a minor key, starts with the orchestra's sorrowful lament, full of descending half tones and sobbing expressions. After the entrance of the cello, the movement turns into a mournful dialogue between the orchestra and cello. The intense grief of the second movement evolves into an unrelenting hyperactive exuberance in the final movement. Further expressions and melodious initiatives of the cello are averted by the orchestra as in the first movement. In the end, the cello is forced to absorb the hyperactive mood of the orchestral ritornello.

In his time, Emanuel Bach's influence on other composers was greater even than that of his father. When Mozart said: "Bach is the father, we are the children", he actually referred to Carl Phillip Emanuel, and not Johann Sebastian.

Wolfgang Amadeus MOZART (1756-1791)

Senfoni No.25, Sol minör, KV.183/173dB

Symphony No.25 in G minor, KV.183/173dB

Mozart'ın dünyasında Sol minör sıklıkla trajedi ve yas ile ilişkilendirilmiştir. Mozart, 41 senfonisi arasında minör modlu iki senfonisini de bu tonda (ya da anahtarda) bestelemiştir. Bunlar, 15 yıl arayla kaleme alınan 25. ve 40. Senfonilerdir (namı diğer Jüpiter). 40. Senfoni, kuşkusuz

Mozart'ın en olgun yapıtlarından biridir. Bu nedenle No.25 genellikle "küçük Sol minör senfoni" olarak anılır.

Mozart'ın bu karanlık anahtar seçimi, Haydn'ın aynı anahtardaki 39. Senfonisinden etkilenmiş olması muhtemeldir. Mozart, henüz 17 yaşındayken, 1773 yazının bir bölümünü babası ile birlikte Viyana'da geçirmiş, burada Haydn'ın bazı eserlerini dinleme fırsatı bulmuş, Salzburg'a döndükten hemen sonra da Sol minör senfonisini yazmaya başlamıştır. Mozart'ın, Haydn'ın senfonisi ile paylaştığı bir başka benzerlik, eserin korno bölümünün alışılmış olan iki yerine dört korno (Si bemol ve Sol kornodan ikişer tane) içermesidir. Bu sayede Mozart sadece daha büyük bir ses elde etmemiş, senfoninin kromatik dokusunu da zenginleştirme imkanı bulmuştur. No.25, bir yazarın dillendirdiği gibi, adeta Mozart'ın "harika çocuktan harika bir besteciye, bir şovmenden sanatçıya" dönüştüğü anı işaretlemiştir.

25. Senfoni, 18. yüzyılın ikinci yarısında Aydınlanmanın ultra-rasyonel ve ultra-objektif ideallerine tepki olarak ortaya çıkan *Sturm und Drang* (Fırtına ve Stres) hareketinin izlerini belirgin bir şekilde taşır. Obuanın uzayan sesleri eşliğinde keman ve viyolaların tekrarlanan ve senkoplu notalarıyla başlayan birinci bölümün etkisi özellikle telaşlı ve dramatiktir. Bunu takip eden Andante senfoninin minör tonda olmayan tek bölümüdür ve kemanlar ile fagotlar arasındaki zarif diyaloguyla daha çok operatik bir aryayı andırır. Menuet, haşin ve kararlı atmosferi ile birinci bölüme daha yakındır ancak müzik orta kısmında şenlikli bir açık hava müziği edasına bürünür. Finalde ilk bölümün gergin ve türbülanslı atmosferine tam anlamıyla geri dönülür.

In Mozart's world, G minor is commonly associated with tragedy and mourning. Out of his 41 symphonies, Mozart composed both of his symphonies in the minor mode in this key. These are the symphonies no. 25 and 40 (also known as Jupiter), composed fifteen years apart. The Symphony no. 40 is undoubtedly one of Mozart's most mature works. Therefore, no. 25 is generally called the "little G minor symphony".

Mozart's choice of this dark key might have been influenced by Haydn's Symphony no. 39 in the same key. In 1773, when he was 17, Mozart spent part of the summer with his father in Vienna, where he had the chance to listen to some of

Haydn's works and started writing his G minor symphony immediately after his return to Salzburg. Another similarity Mozart's symphony bears with Haydn's is that the horn part of the work includes four horns (a pair each in B flat and G), instead of two. Thus, Mozart not only achieved a greater sonority, but also had the chance to enrich the symphony's chromatic texture. As noted by one of his biographers, Symphony no. 25 almost marks the moment of Mozart's "transition from a child prodigy to a great composer, from a showman to an artist".

The Symphony no. 25 has evident attributes of the Sturm und Drang (Storm and Stress) movement that emerged as a reaction to the ultra-rational and ultra-objective ideals of the Enlightenment in the latter half of the 18th century. The first movement starting with the repetitive and syncopated notes of the violins and violas accompanied by the extended sounds of the oboe gives a hectic and dramatic impression. The following Andante is the only movement of the symphony that is not in the minor tone and, with its graceful dialogue between the violins and bassoons, it reminds an operatic aria. The Minuet having a grim and decisive atmosphere is more similar to the first movement, but in the mid-section, the piece assumes the mood of a joyful open-air music. The Finale fully brings back the tense and turbulent atmosphere of the first movement.

Antonin DVORAK (1841-1904)

Serenad, Re minör, Op.44

Serenade in D minor, Op.44

Prag yakınlarındaki bir köyde dünyaya gelen ve erken yıllarında geçimini çoğunlukla viyola ve org çalarak sağlayan Çek besteci Antonin Dvorak'ın bestecilik kariyerindeki ilk büyük atılımı 1875 ve 1877 yıllarında Avusturya hükümeti tarafından genç bestecilere sunulan bursu art arda kazanmasıyla gerçekleşmiştir. Komitesinde dönemin önde gelen bestecilerinden Johannes Brahms ve sert eleştirmen Eduard Hanslick'in de bulunduğu yarışma, Dvorak'a önemli yayın olanakları sağlamış, bestecinin hem anavatanında hem de Avusturya genelinde halk arasındaki popülaritesi hızla artmıştır.

Bestecinin bu dönemden özellikle göze çarpan yapıtlarından biri Slav Dansları ile aynı yıl (1787) kaleme

aldığı Üflemeli Çalgılar için Serenad'tır. Mozart ve klasik dönemin simetrik ve incelikli dünyasına öykünen yapıt iki obua, iki klarnet, iki fagot ve üç Fransız kornosu için bestelenmiş, daha sonradan bas hattını güçlendirmek için çello ve kontrbas partileri eklenmiştir. Bas hatların yaylı çalgılara, orta ve ince hatların ise üflemelilere atfedildiği bu yaklaşıma Brahms'ın La majör Serenad'ında da (Op.16) rastlanılır, ancak Brahms'tan farklı olarak Dvorak, viyola yerine çello ile kontrbası tercih etmiştir.

Biçimsel olarak her ne kadar klasik dönemin inceliklerini yansıtırsa da, Serenad baştan aşağı Slav halk müziği ritimleri ve armonileriyle doludur. Bir marş edasındaki birinci bölüm, Moderato quasi marcia, yapıtın minör tondaki tek bölümüdür. Parçanın geri kalanının çoğunda olduğu gibi, melodik unsurların çoğu birinci obuaya atfedilmiştir. ABA yapısıyla ikinci bölüm, Tempo di minuet, iki Çek halk dansından oluşur: birinci halk dansı *sousedska* bölümün başında ve sonunda duyulurken, ikinci halk dansı *furiant* bölümün ortasında yer alır. Üçüncü bölüm, Andante con moto'da Dvorak, Mozart'ın Gran Partita'sının büyüleyici Adagio'suna saygı duruşunda bulunur. Polkayı andıran bir tema ile başlayan final bölümü rondo formunda bestelenmiştir: tema tekrar tekrar yinelenir ancak onu her seferinde kendisine kontrast oluşturan yeni bir malzeme takip eder. Eserin sonlarına doğru birinci bölümün marşı bir kez daha duyurulur.

Czech composer Antonin Dvorak, who was born in a village close to Prague and played the viola and organ for a living in his early years, made his first great advance when he won the scholarship granted by the Austrian government to young composers consecutively in both 1875 and 1877. The competition, which had the leading composer of the time Johannes Brahms and the harsh critic Eduard Hanslick on the selection committee, offered Dvorak significant publication opportunities, as a result of which his popularity grew rapidly both in his homeland and across Austria.

Among the particularly prominent works of the composer in this period is the Serenade for Winds, written in the same year with the Slavonic Dances (1787). The work imitating the symmetrical and intricate world of Mozart and the classical period was composed for two oboes, two clarinets, two bassoons and three French horns, with cello and double bass scores added later on to strengthen the bass line. This approach where the bass lines are attributed to the strings

and medium and thin lines to the winds can also be seen in Brahms' Serenade in A major (Op.16); however, unlike Brahms, Dvorak preferred cello and double bass, instead of viola.

Despite reflecting the intricacies of the classical period in terms of its style, the Serenade is in fact full of the rhythms and harmonies of Slavic folk music throughout. The first march-like movement, Moderato quasi marcia, is the only movement in the minor tone. As in the major part of the rest of the work, many of the melodic elements have been attributed to the principal oboe. The second movement in ABA structure, Tempo di minuet, is composed of two Czech folk dances: the first folk dance *sousedska* is heard at the beginning and at the end of the movement, while the second folk dance *furiant* is presented in the middle. In the third movement, Andante con moto, Dvorak pays tribute to Mozart's fascinating Adagio in his Gran Partita. Starting with a theme reminding polka, the final movement is composed in rondo form: the theme is repeated again and again, but every time it is followed by a new, contrasting material. Towards the end of the work, the march of the first movement is heard again.

Aylin Yilmaz

Bilkent Senfoni Orkestrası

Bilkent Symphony Orchestra

1. Keman | 1st Violin

Irina Nikotina *konzertmeister yrd. | asst.*
Suzana Bezhani
Bahar Kutay
Adilhoca Aziz
Vseslava Öztürk
Davut Aliyev
Elena Postnova

Korno | Horn

Mustafa Kaplan *grup şefi | principal*
Hasan Erim Hacat
Hüseyin Uçar*
Atay Bağcı*

Org | Organ

Rustam Rahmedov*

2. Keman | 2nd Violin

Feruz Abdullayeva *grup şefi | principal*
Elena Rihsi
Marina Agapova
Adelya Ateşoğlu
Nil Cetiz
İskender Okeev
Nazik Rahmedova

Viyola | Viola

Cavid Cafer *grup şefi | principal*
Yukiyo Hirano *grup şefi yrd. | asst. principal*
Sema Hakioğlu
Uluğbek Rihsi
Svetlana Simolin
İrşad Mehmet

Viyolonsel | Violoncello

Hayreddin Hoca *grup şefi | principal*
Serdar Rasul
Artur Rahmatulla
Yiğit Ülgen
Verda Çavuşoğlu
Salim Gayıblı

Kontrbas | Double Bass

Sergey Margulis *grup şefi | principal*
Dritan Gani
Zurab Tsitsuashvili
Burak Noyan
Şalva Gagua

Obua | Oboe

Almat Zhailaubayev*
Viktoriya Tokdemir

Klarnet | Clarinet

Nusret İspir *grup şefi | principal*
Selen Özyıldırım

Fagot | Bassoon

Ozan Evruk *grup şefi | principal*
Ezgi Tandoğan Onat

* Misafir Sanatçı | Guest Artist

Ses Kayıt/Miks | Sound Recording/Mix
Yalçın Tuğsavul

Yapım Koordinatörü | Production Manager
Melih Aydınat

Yönetmen | Director
Ahmet Buğra Küsmez, Hilal Şimşek

Resim Seçici | Video Mixer
Nilüfer Küçük

Nota Okuyucu | Score Reader
Kristina Golubkova

Kamera | Cameras
Ahmet Buğra Küsmez, Hilal Şimşek, Deniz Vadi Töngür,
Selin Umay Özmen

Kurgu | Edit
Melih Aydınat

Teknik Sorumlu | Technical Manager
Özcan Akar

bilet.bilkent.edu.tr

Gişe-Ticket Office: (312) 290 1775

www.bso.bilkent.edu.tr

bso@bilkent.edu.tr

Bilkent Üniversitesi

Bilkent Üniversitesi kültür ve sanat faaliyetidir.
Cultural and artistic activity of Bilkent University.